
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

7. Kapitola 7 - Stařena

Apolena šla dál svírajíc v rukou flétnu a zrcátko. Stále šla rovně, její nohy se nezastavily, ačkoliv šly pomalu a šoupavě. Chtěla se však podívat do zrcátka. Nevěděla proč. Její zvědavost jí překonala a tak se podívala. Zastavila se a hleděla. Její obličej byl tak krásný. Její pleť byla tak hladká. Apolena si hladila své hladké tváře a usmívala se. Mezitím její uši zaznamenaly podivný zvuk, připomínající chraplavé broukání. Apolena se podívala před sebe a vší hrůzou se lekla. Před ní šla podivná postava. Šla po pomalu a po holi. Broukala si, ale po chvíli bylo broukání přerušeno silným kašlem. Apolena šla k postavě, i když nechtěla. Měla strach, neuvěřitelný strach. Pomalu se k postavě přibližovala, postava k ní. Broukání a kašel zesilovaly. Když Apolena byla blízko postavy, postava si přestala broukat a s velkým zakašláním se podívala na Apolenu.

Byla to stará vrásčitá Stařena v černých šatech s kápí. Šaty sahaly až po zem, už jen z toho důvodu, že byla shrbená. Její obličej byl starý, vrásčitý a sešlý časem. Její oči byly černé jako černo černá tma, tudíž to vypadalo, že je Stařena slepá. Stála a koukala na Apolenu. Usmála se. Její úsměv byl tak znepokojující, že Apolena uhnula pohledem. Po chvíli, když uslyšela silný kašel, se na Stařenu podívala zpět. Ta se však stále usmívala, jakoby kašel byl pouhá halucinace. Apoleniny nohy se pohnuly a tak se přibližovala ke Stařeně blíž a blíž. Stála malý kousek od Stařeny. Jí stále úsměv nespadl. Apolena k ní promluvila.

„Dobrý den.“ řekla slabým hlasem.

„Zdravím, Apoleno!“ pozdravila Stařena. „Ráda tě opět vidím!“

Apolena znejistila. „Odkud mě znáte? A jak to myslíte, že mě opět ráda vidíte?“ zeptala se.

„Potkali jsme se už tolikrát, Apoleno! Stále s sebou, když se potkáme, máš v rukou flétnu a zrcátko.“ řekla Stařena.

„Jak to myslíte? Co to má znamenat?“ zeptala se Apolena, která se strachem celá klepala.

„Omlouvám se ti, děvče! Tohle jsem ti říkat neměla.“ odpověděla Stařena.

„Jak říkat? Co to má být?“ křičela Apolena.

„Mě si neměla potkat, ale ráda se s tebou setkávám. Jsem jiná, než ti, které si potkala.“

„Jak víte, koho jsem potkala?“

„Prostě to vím! Já vím úplně všechno Apoleno. Zažila jsem si své, děvče. Tolik příběhů! Tolik událostí!“

Apolena se zahleděla do očí

Stařeny.

„Jste slepá?“ zeptala se Apolena.

„Nikoliv, děvče! Já vidím až moc dobře. To je můj úděl, vidět úplně vše.“ odpověděla Stařena. Po chvíli začal Stařena kašlat. Velmi silně a dráždivě. Apolena k ní přistoupila a chytla jí za paži.

„Dýchejte pomalu!“ řekla Apolena.

Stařena se začala smát a podívala se na Apolenu. „Stále to samé! Stále ta samá písnička!“

„Co prosím?“ zeptala se zděšená Apolena.

„Promiň Apoleno, ale tohle by lidská mysl jen tak nepochopila.“ odpověděla Stařena.

„Nepochopila? Jak nepochopila? Řekněte mi to!“ křikla Apolena.

Stařena bouchla z holí do písku a začala mluvit. „Koloběh. To vše, je jen koloběh. Lidé jsou tak hloupí! Ty jsi tak hloupá, Apoleno! Chceš vědět odpověď? VÍC TI NEŘEKNU! JDI STÁLE ROVNĚ PO PLÁŽI! Ale, ještě před tím, než opět odejdeš, tady máš ode mě dar. Otevři dlaň!“ Apolena otevřela dlaň a Stařena jí do ní vložila dvě zlaté mince. Jednu s lebkou, druhou s kapkou.

„Tyto mince hoď do Fontány! Zjistíš tak všechny odpovědi.“

Apolena chtěla poděkovat, Stařena jí však okřikla. „Co na mě koukáš?

JDI DÁL!“

Apolena Stařenu pustila a šla dál po pláži. Po chvíli se však otočila, aby se podívala na Stařenu. Ta však nezmizela. Šla dál po pláži opačným směrem. Apolena se otočila a šla dál po pláži. K Fontáně, i když jí tato Stařena znejistila. Nyní jen flétna, zrcátko, dvě mince a ona. Apolena.